

CARLEY
FORTUNE

TAMMI

Kesän
kultaiset
päivät

New York Times
-bestseller

CARLEY FORTUNE:

Joka ikinen kesä (2022, suom. 2023)

Odota minua järven rannalla (2023, suom. 2024)

Tänä kesänä kaikki on toisin (2024, suom. 2025)

Kesän kultaiset päivät (2025, suom. 2026)

CARLEY FORTUNE

*Kesän kultaiset
päivät*

Suomentanut Laura Liimatainen

TAMMI
HELSINKI

Ensimmäinen painos
Englanninkielinen alkuteos *One Golden Summer* ilmestyi Yhdysvalloissa 2025.
Copyright © 2025 by Carley Fortune
Published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL, INC.,
Armonk, New York, U.S.A.
Suomenkielinen laitos © Tammi ja Laura Liimatainen 2026
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-8184-1
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Järvelle, kukkuloille, taivaalle

Esinäytös

Hyvä valokuva luo vaikutelman, että katsoja tuntee kohteen vaikka ei olisi koskaan tavannutkaan tätä. Hyvä valokuva kurottaa ulospäin ja vetää mukanaan hetkeen, jonka voi tuntea, haistaa ja maistaa. Sellainen kuva on kaikilla mittareilla erinomainen.

Tuijotan kuvaa, ja yhtäkkiä olen seitsemäntoistavuotias.

Kuulen heidät poukaman poikki. On loppukesä, ja nuo kolme ääntä ovat yhtä tutut kuin kameran paino käsissäni. Vanhempi poika kutsuu kahta muuta, veljeään ja tyttöä, jotka lojuvat uima-asuissa ilmapatjalla vailla huolta huomisesta.

Olen ollut mökillä kesäkuun lopusta saakka, seuraillut heidän uimareissujaan, flirttailuaan ja kaahailuaan järvellä kirkkaankeltaisella moottoriveneellä. Heistä jokainen on kaunis, niin aurinkoinen ja vapaa.

He nousevat veneeseen. Vanhin on kuskina, veli ja tyttö istuvat keulassa. Minä seison laiturin reunalla säätämässä kameran aukkoa.

Kaikki tapahtuu silmänräpäyksessä.

Kuulen veneen, heidän naurunsa moottorin jylinän yli. Kohotan katseeni ja näen heidän suuntaavan minua kohti. Piiloudun linssin taa. He liukuvat kuvaan.

Naks.

1

Perjantai 13. kesäkuuta

En ole ennen nähnyt viittä niin tyrmäävää naista. Kyse ei ole valaistuksesta eikä siitä, miten kauan heidän hiuksiaan ja meikkiään on laitettu. Kyse on aidosta hymystä. Tuuletin puhaltaa, musiikki on kovalla, ja kuvatoimittaja huokailee ihailien kuvien latautuessa kannettavani näytölle. Tiedän katsomattakin, että ne ovat ilmiömäisen hyviä. Tunnen sen sulkimen joka nak-sahduksella.

Romahdan myöhemmin, yksin tyhjässä asunnossa, mutta nyt olen elementissäni. Linssin takaa saan houkutelluksi esiin ovelan virnistyksen tai leuan hienoisen kallistuksen. Minä olen ohjaksissa. Senkin vuoksi olen painanut paljon töitä viime aikoina. Minä suorastaan tarvitsen tätä tunnetta. Täydellisesti sujuvan kuvaustilanteen hyrinä saa pääni hyvällä tapaa sekaisin.

Nuorin naisista on parikymppinen, vanhin seitsemänkymppinen, eikä yksikään ole ammattimalli. Kun he olivat saapuneet studiolle, minulta kesti hetki saada heidät puolelleni. Minä jos joku ymmärrän, miten hermoja raastavaa kuvattavana oleminen voi olla. Nyt naiset tanssivat ja poseeraavat uimapuvuissa vailla nolostelun häivääkään. Raskausarvet, rypyt ja selluliitti ovat esillä, ne ovat elämän merkkejä, joita kunnioitetaan joka ruudussa.

”Näistä on mahdotonta valita”, kuvatoimittaja Willa sanoo, kun kuvaukset ovat purkissa. Seisomme rinnakkain selaamassa

kuvia tietokoneeltani. Parhaat julkaistaan *Swishissä*, tänä keväänä aloittaneessa viikoittaisessa muotilehdessä. ”Upeita ruutuja on niin paljon, Alice.”

”Kiva kuulla, että olet sitä mieltä”, sanon onnesta soikeana. Willa ja minä emme ole aiemmin tehneet yhteistyötä, ja haluan lyödä hänet ällikällä. *Swishiä* jaellaan maan suurimman sanomalehden mukana, eivätkä alalla työskentelevät kaverini puhu mistään muusta. Kuvaan *Swishille* ensimmäistä kertaa ja haluan kaiken menevän putkeen. Lehtitöistä ei makseta kummoisesti, mutta luovuutta saa käyttää huomattavasti enemmän kuin kaupallisten asiakkaiden kanssa – lisäksi lehtityöt ovat käyneet huomattavasti harvinaisemmiksi.

Pysähdyn katsomaan kuvaa hiljattain lapsen saaneesta Monicasta, joka oli porukan hermostunein. Hän on kallistanut päänsä taakse ja heilauttanut kätensä sivuille. Hetkeen tiivistyy aito ilo.

”Tarvitsemme viimeistellyt kuvat kahden viikon päästä”, Willa sanoo.

”Onnistuu.” Aion editoida kuvia vain kevyesti. Ohjeistus oli ”virkistävän aito” uimapukukuvaus, jossa asuja esittelisivät ”tavalliset ihmiset”. Senkin vuoksi innostuin keikasta: ei aggressiivista kuvanmuokkausta. ”Fiksaan vain töröttävät hiukset ja näppyvät. Homma hoituu nopeasti.”

”Ehkä kannattaa tehdä vähän enemmän.” Willa madaltaa ääntään. ”Haluan meiningin olevan aito, mutta sanotaanko vaikka, että möykyissä ja muhkuroissa voisi olla pelkkä *viittaus* selluliittiin. Osaat takuulla tehdä taikojasi.”

Hymyni katoaa. Olen oppinut sanakirjan verran kiertoilmauksia naisvartalon digitaaliselle retusoinnille. Minua on käsketty tekemään naisista houkuttelevamman, kiehtovamman, kutkuttavamman, viehättävämmän ja suorastaan pantavamman näköisiä. Koskaan minua ei ole kuitenkaan käsketty *viittaamaan* selluliittiin.

”Luulin, että halusitte virkistävän aitoja kuvia”, vastaan rauhallisesti kuin mieli ei tekisi viskata kameraa seinään.

”Siis joo, tietenkin”, Willa jatkaa. ”On mahtavaa, että kuvissa on erilaisia kehotyyppejä, mutta siistitään hiukan yleisilmettä.”

Kilpikonnakuvioiden lasieni takana en räpäytä silmääkään. Pinnaalta olen viimeistä piirtoa myöten hillitty ammattilainen. Olen keksittänyt punaruskeat kiharani tiukalle poninhännälle. Meikki on huomaamaton mutta ajaa asiansa. Rubiininpunaisessa kynsilakassa ei ole lohkeaman lohkeamaa. Sisällä kuitenkin murenen palasiksi.

Ei tämä ole ensimmäinen kerta, kun minua pyydetään tekemään jotakin, josta olen eri mieltä. Freelancer-valokuvaajan ammatti tarkoittaa, että toisinaan minun on taivuttava, tehtävä kompromisseja ja työnnettävä omat uskomukseni tai visioni syrjään miellyttääkseni asiakasta. Tässä vaiheessa uraani joudun vain tekemään niin useammin kuin haluaisin.

”Päätös on sinun”, sanon Willalle pettymys sydämeen jysähtäen. ”Teidän lehtennehän se on.”

En ole riidanhaastaja, ja vaikka olisin joskus ollutkin, en jaksa enää tapella. Vaatii paljon energiaa olla *päällä* kaiket päivät, ja olen ollut kytkettynä päälle niin kauan, että epäilen virtanappulan rikkoutuneen.

Muutkin ovat huomanneet sen. Kävin viime viikolla kahvilla Elysen, mahtavan entisen opettajani, sittemmin mentorin ja ystävän kanssa, ja hänen mukaansa näytän aaveelta. Olin nähnyt tapaamista edeltävänä yönä sen unen, sen jossa minua jahdataan, ja olin tavallistakin voipuneempi.

”Osaat erinomaisesti tuoda esiin kuvattavan sisäisen valon”, hän sanoi. ”Mutta pelkään, että olet kadottanut omasi. Sytytä se taas. Haluan, että loistat.” Elyse käski hidastamaan tahtia.

Ensimmäistä kertaa ikinä en tarttunut hänen neuvoonsa. Työ on pitänyt minut kasassa viimeiset puoli vuotta, tai niin ainakin olen luullut. Heti Willan lähdettyä uupumus kuitenkin iskee. Istun studion lattialla ja hieron ohimoita. Olen ottanut vastaan hirvittävästi töitä pitääkseni itseni kiireisenä, mutta nämä kuvaukset halusin tehdä itseni vuoksi. Homma kuitenkin kostautui.

Minä tarvitsen vapaillan, vain yhden illan, jolloin en käperry sohvalle tuijottamaan läppäriä ja värimäärittelemään, kunnes silmiä kirvelee. Pari tuntia, joiden ajan teeskentelen, ettei palautuspäivämääriä ole, joiden ajaksi voin unohtaa elokuun ryhmänäyttelyn ja Elysen kasvoilla välähtäneen huolen hänen nähdessään minut. Tarvitsen illan, jonka aikana en missään tapauksessa, sadan prosentin varmuudella ajattele Trevoria, ja se ilta on tänään. Lähden ulos isosiskoni kanssa.

Ennen pitkää kampean itseni lattialta. Olen lukitsemassa ovia, kun puhelimeen pärähtää viesti viestin perään. Tiedän lukematakin, keneltä ne ovat. Heather tekstaa lähes ainoastaan viestiryppäinä.

BILEKENGÄT JALKAAN! Sain meille juuri pöydän Jaybirdistä.

Ei kun onko sinulla edes bilekenkiä?

Käyn ostamassa ennen kuin tulen hakemaan sinut.

Olen kirjoittamassa vastausta, kun uusi viesti saapuu. Se ei kuitenkaan ole siskoltani.

2

Viesti on isältä Everlyn perheen ryhmächattiin.
Nan on ambulanssissa.

Isoäitini Nanette Everly, jota kaikki, jopa lapsenlapset, kutsuvat Naniksi, on aina ollut vankin tukijani. Olin vasta taapero, kun hän havaitsi luovuuteni ja alkoi varjella sitä kuin pionejaan. Kun olin kuusi, hän vei minut Ontarion taidemuseon piirustus-tunneille. Istuimme Henry Mooren veistosten seassa luonnos-lehtiöt sylissä ja teimme kokeiluja varjojen, muotojen ja viivojen kanssa. Kun olin yhdentoista, hän opetti minua käyttämään ompelukonetta. Hän antoi minulle ensimmäisen kamerani high schoolissa. Olen aina yrittänyt olla kuin hän, joka saa jokaisen tuntemaan olonsa nähdyksi. Nan on tiekarttaa käytännöllisempi ja näkee kamalimmankin tilanteen parhaan puolen. Ihailen häntä yhtä paljon kuin rakastan.

Kun hän sitten on kaatunut tanssitunnilla ja murtanut lonk-kansa, bileilta siskon kanssa muuttuu yökyläksi Sunnysbrookin sairaalassa. Nanille tehdään ensi tilassa lonkan tekonivelleikkaus, ja minä tyhjennän kalenterini, jotta voin auttaa häntä toipumaan. Minä olen paras vaihtoehto. Isällä on menossa valamiesten valinta, ja Heather on isääkin kiireisempi. Hän, kuten isä, on asianajaja mutta sen lisäksi yksinhuoltaja. Nuoremmat kaksossisaruksemme

Luca ja Lavinia ovat... no, he ovat Luca ja Lavinia. Rakastan heitä äärettömästi, mutta he ovat kaksikymmentäneljä ja ottavat asemansa perheen lellivauvoina edelleen vakavasti.

Sinä aamuna kun Nan pääsee sairaalasta, Heather tulee avukseni viemään Nanin kotiin.

”Teillä tyttöillä on parempaakin tekemistä kuin passata minua”, Nan sanoo, kun talutamme hänet kotiin uuden rollaattorinsa kanssa. Hän näyttää hyvältä ottaen huomioon, että hän on kahdeksankymmentävuotias joka on ollut leikkauksessa puoli-toista vuorokautta sitten. Hän käy kampaajalla laitattamassa lyhyet valkoiset hiuksensa kerran viikossa, pukeutuu aina siististi ja pysyttelee aktiivisena. Ryhdissä ei ole moitteen sijaa. Huomaan hänen seurassaan vetäväni aina hartioita taakse, jopa nyt.

”Ei tällä nimenomaisella hetkellä”, Heather sanoo. ”Mutta ilta-päivällä täytyy mennä oikeuteen.”

”Minä taas olen täällä toteuttamassa jokaisen mielihalusi”, sanon.

Nan kurtistaa kulmiaan. ”Inhottaa ajatellakin, että olet jumissa kanssani. Sinulla on elämä elettävänä.”

”Mikä elämä?” Heather mutisee puoliääneen.

”Jään oikein mielelläni seuraksi”, sanon kiinnittämättä huomiota siskooni. ”Minähän rakastan tätä taloa.”

Nan asuu Leasidessa, joka on vihreä asuinalue Toronton keskustan lähellä. Hektisinä vuosina kaksosten synnyttyä me Heatherin kanssa olimme viikonloppuisin useammin yötä mummolassa kuin omassa kodissamme. Asuimme parin kadun päässä, mutta tämä talo on aina ollut lempipaikkani. Rakastan pihatien varrella kasvavia pulleita pioneja, itse ommeltuja paisley-kuvioituja verhoja lyijylasi-ikkunoissa, ovikelloa, joka kumahtelee kuin julistaisi vasta vihittyä avioliittoa. Sen ukkosmaisena jylinän kuuluu punatillisen Yrjöjen ajan talon joka nurkassa, mutta minulle ääni kuvastaa tyyneyttä ja hiljaisuutta. Ei huutavia vauvoja, ei ylikuormittunutta äitiä. Oma huone.

”Anna kun nousen portaat itse”, Nan sanoo kipakasti, kun Heather tarttuu häntä kyynärvarresta.

Nanilla ei ole tapana tiuskoa, mutta tajuan tilanteen. Hän on asunut itseksensä siitä saakka, kun vaari kuoli kaksikymmentä vuotta sitten, ja hän suojelee itsenäisyyttään lohikäärmeen lailla. Lisäksi hänen oli tarkoitus lähteä Alaskan-risteilylle ensi viikolla. Minuakin ärsyttäisi, jos olisin hänen kengissään.

”Nan-raukka”, kuiskaan, kun hän keplottelee rollaattorin kynnyksen yli.

Heather pudistaa päätään. ”Sinä tässä se raukka olet.”

”Kyllä me pärjätään.”

Kunnon yöunien jälkeen Nan on takuulla taas oma optimistinen ja reipas itsensä.

Kolmen päivän kuluttua hän on kuitenkin entistäkin kiukkuisempi. En ole ennen nähnyt häntä mieli näin maassa. Sinä aamuna, kun risteilijä seilaa matkoihinsa ilman häntä, hiljaisuus on yhtä painostava kuin länsitaivaan tummentaneet pilvet. Hän ei ole koskenutkaan ristosanaansa. Sateen hakatessa ikkunoita vilkaisen häntä. Nan rakastaa kunnan ”vahvistavaa” myrskyä, mutta kasvoilla ei näy kiinnostuksen kipinääkään. Häkellyn siitä, miten vanhalta hän näyttää. Se tulee toisinaan yllätyksenä – että hänen hiuksensa ovat nykyään valkoiset eivätkä enää harmaat. Ja sitten minä muistan pionit.

Juoksen ulos pyjamassa, saksat kädessä, mutta kukat ovat jo nuupahtaneet, kymmenittäin vaaleanpunaisia ja valkoisia kukintoja suutelee maata vesipisarat pörheisiin terälehtiin takertuneina. Tavallisissa olosuhteissa Nan olisi ollut ulkona kotitakissaan ennen ensimmäisiäkään pisaroita, sillä hän ottaa mieluummin kukat maljakkoon kuin katselee niitä maahan taipuneina. Leikkaan varret äkkiä, mutta kun palaan sisään syli täynnä tuoksuvia kukkia ja märät suortuvat poskille liimaantuneina, hän katsoo minua tyhjin silmin ja sanoo: ”En huomannutkaan, että ulkona sataa.”

Minun on korjattava tilanne.

Kun Nan menee lounaan jälkeen nokosille, istun samassa paikassa kuin aina lapsena: portaikon yläpäässä tuijottamassa perhevalokuvia seinällä kaidetta vastapäätä. Siskontyttöni ensi askel. Lucan ja Lavinian high schoolista valmistumisen kunniaksi järjestetyt illalliset. Nan ja vaari parhaiden ystäviensä mökillä Barry's Bayssa. Heillä oli tapana käydä Johnin ja Joycen luona joka vuosi. Se on Nanin lempipaikka koko maailmassa. Minä vietin järvellä vain kaksi kuukautta, mutta se jätti minuunkin jälkensä.

Sinä kesänä täytin seitsemäntoista. Sain Nanilta synttärilahjaksi kameran, erittäin hyvän järjestelmäkameran. Nappasin kuvan toisensa jälkeen, harjoittelin sinnikkäästi. Panin parhaat kuvat albumiin, jonka annoin Nanille viimeisenä mökkipäivänämme. Albumi löytyy kellarin hyllystä, ja minä käyn risti-istuntaan punaiselle kokolatiamatolle.

En ole avannutkaan albumia, kun muistot jo tulvivat mieleeni. Olin ensi kertaa poissa kotoa. Maistoin ensi kertaa vapautta. Kaksi kuukautta heräsin järvestä heijastuvaan auringonvaloon, joka väreili katossa. Hyppäsin laiturilta veteen ja sukelsin niin kauas kuin pystyin. Oli terassilla grillaamista, pysyvästi kosteat hiukset, taideprojekteja venevajassa. Kanoottiretkiä, saaripiknikkejä, Joycen varastoista pihistämieni Harlekiinien lukemista. Kookosaurinkorasvaa, vesimeloniviipaleita ja uimapuvun päälle vedettävä froteeviitti. Vastarannan nuoret ja heidän kirkkaankeltainen moottoriveneensä.

Selaan kuvia rantaviivasta ja puunlatvoista, luonnonkukista ja kivistä, kaksosista, joiden päät killuvat vedessä melkein erottumattomina. Olen ottanut yhden kuvan itsestäni makuuhuoneen peilin kautta, hiukset ovat litimärät. Luulin olevani nokkela: Alicen seikkailut peilimaailmassa.

Suurin osa kuvista on Nanista, ensimmäisestä muusastani. Nan lukemassa riippumatossa kaksoset kainalossa. Nan parsimassa Lavinian revenneitä shortseja silmälasit nenänkärjellään. Nan melomassa kanoottia ja vilkuttamassa minulle rannalle säkenöivä hymy kasvoillaan.

Aivan viimeisellä sivulla on kuva, josta kaikki sai alkunsa.

Vedän sen muovitaskusta ja tutkailen kolmen kirkkaan-keltaisessa moottoriveneessä olevan nuoren kasvoja. Valokuvan ottamishetkestä saakka olen tavoitellut kuvaan samanlaista täydellisyyttä. Tunnetta, liikettä, ajattomuutta. Olin harjoitellut koko kesän, ja viimeisimpinä lomapäivinä nappasin tämän otoksen. En vielääkään saata uskoa, miten hyvin heidät ikuistin. Jopa nyt haistan bensan ja kuulen heidän järven pinnasta kimpoilevat huutonsa.

Vanhempi poika on ruorissa, ja nuorempi tuijottaa tyttöä, joka hymyilee tuuleen. Valo on mieletön, mutta ei siksi, että olisin taivuttanut sen tahtooni. Kuvassa on naiiviutta, teennäisyyden puutetta. En ole nähnyt kuvaa vuosikausiin, mutta jostakin syystä koen edelleen syvän yhteyden näihin nuoriin, jotka ovat jääneet loppumattomaan kesään.

Kuva on kehityskertomukseni ensimmäinen luku, sillä se sytytti rakkauteni valokuvaamiseen. Se ohjasi polulle, jota pitkin kulkiesani kasvoin siksi, joka olen tänään.

Käännän jälleen esiin kuvan kanootissa hehkuvasti hymyilevästä Nanista, ja mielessäni alkaa muodostua ajatus siitä, miten voisoin piristää Nania ja saada hänet ihmisten ilmoille. Maisemavaihdos, raikasta ilmaa, ääretön taivas, kimaltavaa vettä.

Toinen reissu järvelle.

Paluumme Barry's Bayhin.

3

Keskiviikko 18. kesäkuuta

Löydän John Kalinskin numeron Nanin osoitekirjasta. En ole nähnyt Johnia sitten hänen vaimonsa hautajaisten, joista on yli kymmenen vuotta, mutta muistan sekä Johnin että Joycen hyvin. He olivat tiivis osa Nanin ja vaarin elämää.

John vaikuttaa ilahtuvan soitostani. ”Viettäköö siellä vaikka koko kesä”, hän sanoo, kun kysyn, olisiko mökkiä mahdollista vuokrata pariksi viikoksi. Hän kertoo harkinneensa sen myymistä vuosikautia – mökki on tyhjillään.

Olen kuin puulla päähän lyöty, sillä sekä Johnin anteliaisuus että haluni pitää kahden kuukauden tauko omasta elämästäni tulevat yllätyksenä.

Kun kerron keskustelusta pääpiirteissään Nanille iltapäiväteellä, hän ei innostu, kuten olin odottanut. Sen sijaan hän on pitkään hiljaa.

”John vakuutti, että se sopii kyllä”, sanon Nanille. ”Hän ei itse pääse mökille lainkaan. Hänestä olisi vain parempi, jos joku olisi siellä.”

Sitten Nan hymyilee, hymyilee aidosti, ensimmäistä kertaa sitten lonkkaleikkauksen.

Käyn numeroiden kimppuun. Tarkistan tilin saldon. Syynään myyntilaskut ja huomaan yllätyksekseni tienanneeni jo nyt enemmän kuin koko edellisvuonna. Se hyvä puoli erossa on, että olen ollut loputtoman uuttera.

Mietin keskustelua Elysen kanssa.

Olet tavallistakin kalpeampi. Näytät aaveelta. Olen sinusta huolissani.

Minulla on varaa pitää tauko. Kenties onkin niin, ettei minulla ole varaa olla pitämättä taukoa.

Palaset loksahtavat paikoilleen, kun soitan Johnille ja kerron, että olisimme mielellämme mökillä elokuun loppuun saakka.

Saan lykättyä osaa töistä ja osaan autan löytämään uudet valokuvaajat. Etsin Barry's Baysta fysioterapeutin, jonka vastaanotolla Nan voi käydä, ja leikkauksen jälkitarkastus sujuu hyvin. Saan Johnilta mökistä kesän ajan huolehtivan tyypin nimen ja puhelinnumeron – hänellä on vara-avaimet.

”Jos mökkiä tarvitsee laittaa Nanille sopivammaksi, niin hanslankarista on varmaan apua”, John vakuuttelee.

Soittaessani numeroon vaivun Barry's Bayn muistoihin. Sahraminkeltaiset auringonlaskut, iltahämärässä tuikkivat tulikärpäset, laiturin auringossa kuumenneiden lautojen lämpö jalan alla, kuusenoksien varjosta pilkottava punakattoinen mökki.

”Mitä hittoa sinä oikein teet?”

”Öö...”

Sitten kuuluu lisää huutoa mutta vaimeampaa. Vilkaisen puhelinta varmistaakseni, että olen soittanut oikeaan numeroon, ja kyllä olen.

”Anteeksi? Haloo?”

Olen jo sulkemassa puhelinta, kun ääni sanoo: ”Charlie Florek puhelimesta.”

”Hei, Charlie. Täällä on Alice Everly.”

Kuulen kolahduksen, kun metalli osuu metalliin, ehkä vasaraniskun.

”Hetkinen”, Charlie vastaa ärsyyntyneenä ja sanoo sitten: ”Sam, voisitko nyt ihan oikeasti painua helvettiin? Pilaat koko jutun.”

Kuulen närkästyneen vastauksen, ja sitten Charlie sanoo minulle: ”Anteeksi, kuka soittaakaan?”

”Alice Everly. Vietän kesän John Kalinskin mökillä.” Yritän huutaa puhelun taustalta kuuluvan metelin yli. Charlie kuulostaa olevan rakennustyömaalla. ”Onko nyt huono hetki?”

Puheluun tulee pitkä tauko, kuuluu miesten ääniä ja sitten meteli vaimenee.

”Ei, nyt on ihan hyvä hetki. Anteeksi tuosta.” Charlie rykäisee. ”Moi. Siis Alice?” Ääni on mukava, matala ja siinä on hiekka-paperista raspia.

”Juuri niin.”

Tietoisku minusta: Mursin yhdeksännen luokan liikunta-tunnilla ranteeni ja kivusta huolimatta purin hammasta vuorokauden ennen kuin vihdoinkin sanoin äidille, että minun pitäisi ehkä käydä lääkärissä. En tykkää pyytää apua, vaivata tai tuhлата kenenkään aikaa. Tämä puhelu sisältää kaikkea tuota, sillä Charlie on ilmiselvästi tekemässä jotakin.

Niinpä kiiruhdan saadakseni asiani selvitetynsi. ”John sanoi, että voisit mahdollisesti auttaa. Minulla on lista kaikesta, mitä mökillä pitäisi rempata isoäitini vuoksi. Hän oli juuri lonkka-leikkauksessa, ja minä –.”

Charlie keskeyttää. ”Miten menee?”

”Anteeksi?”

”Miten menee?” Charlie kysyy huvittuneesti. ”Niin usein kysytään tervehdyksen jälkeen.”

”Hyvin, kiitos”, sanon hieman häkeltyneenä. ”Eli siis isoäitini –.”

Charlie keskeyttää uudelleen. ”Minullakin menee hyvin. Kiitos kysymästä.”

”Okei.” Kasvoni helahtavat punaisiksi. En muista, milloin olisin viimeksi saanut läksytyksen. ”Hyvä, että menee hyvin. Että sinulla menee hyvin. Että meillä molemmilla menee hyvin.”

Toinen tietoisku minusta: Jos minulla ei ole kameraa kädessä, minun on vaikea saada ääntäni kuuluviin. Äänekkäessä, kaoot-

tisessa perheessäni, tuntemattomien ihmisten seurassa, määrätietoisten taiteellisten johtajien kanssa... Senkin vuoksi rakastan valokuvaamista niin paljon, sillä vain silloin tunnen olevani kunnan kovis.

Selvitän kurkkuani ja yritän palauttaa keskustelun raiteilleen. "Kuten olin sanomassa, mökillä pitäisi hoitaa muutama homma ennen kuin saavumme, ja mietin, että toivottavasti tunnet jonkun, joka voisi auttaa. Minulla on lista." Tartun muistikirjaani ja alan käydä kohtia läpi. "Tukikahvat, huonekalujen siirtäminen, mattojen poistaminen –"

"Alice." Charlie keskeyttää jälleen.

Vedän henkeä ärsytyksen kasvaessa. "Niin?"

"Rauhoitu. Tunnen hermoilusi täällä Barry's Bayssa saakka."

"En vain halua viedä aikaasi", sanon ja yritän kanavoida ammattimaisinta ja hillityintä itseäni. Sitä Alicea, joka olen kameran takana. "Haluan vain varmistaa, että mökki on kunnossa, kun saavumme. Jos et voi olla avuksi, ei se mitään. Mutta kenties tiedät jonkun, joka voi auttaa."

Matala hekotus täyttää korvani. "Älä huoli. Olen oikein mielelläni avuksi. John vinkkasi jo isoäitisi leikkauksesta. Lähetä se listasi viestillä, niin teen kaikkeni varmistaakseni, että mökki vastaa standardejanne."

Räpäytän silmiäni. "Pidätkö minua pilkkanasi?"

"En missään nimessä", Charlie vastaa, mutta kuulen hymyn hänen äänessään. Paitsi ettei se ole hymy, se on virne. "Hankkiudu vain tänne, Alice. Jostakin päättelen, että tarvitset järvenrantalomaa minuakin enemmän."

Vasarointi jatkuu taustalla, ja Charlie kiroaa.

"Nähdään pian, kaupunkikissa."

Sitten hän lopettaa puhelun.

Lähtöä edeltävänä iltana käyn kämpillä pakkaamassa. Kun hissinvälikäytävät aukeavat oikeassa kerroksessa, käytävään jättämäni pahvilaa-

tikko lojuu samoilla sijoillaan. Trevor lupaa hakevansa tavaransa mutta peruuttaa aina. Neljän vuoden suhteesta jäi käteen start-upin perustamisopas, langattomat kuulokkeet ja pariton sukka. Törkkään varpaalla laatikon sisään, vaikka tekisi mieli viskata se roskakuiluun.

Ei sillä, että se auttaisi unohtamaan. Asunnon jokainen nurkka muistuttaa Trevorista. Kun hän muutti luoksesi, valitsimme sisustukseen valkoista ja beigeä, marmoria ja lasia, kaikkea puhtaslinjaista ja minimalistista. Ei asunto ennen tuntunut näin autiolta, ennen tämä tuntui kodilta. Nyt kaikesta tulee mieleen vain se, miten monessa kohtaa annoin periksi. Puhtaanvalkea sohva, joka ostettiin eräänä sunnuntaina brunssin jälkeen – minä olisin halunnut jotakin pehmeää ja upottavaa, mutta sohvan selkeät linjat miellyttivät Trevoria. Carraran marmorista tehty pyöreä pöytä hänen valitsemineen epämukavine tuoleineen. Sen ääressä istuin, kun hän jätti minut. Hän oli tehnyt sinä iltana ruokaa. Siitä on kulunut puoli vuotta, mutta haistan edelleen coq au vinin. Sitä en syö enää ikinä.

En tiedä, miten tehdä sinut onnelliseksi, Alice. Tiedätkö sinä?

Olen juuri vetänyt matkalaukun vetoketjun kiinni, kun ovikello pärähtää. Heather saapuu väkevässä hajuvesipilvessä mukanaan epäilyttävä oranssi paperikassi, jonka hän tunkee syliini.

”Tämä on sinulle.”

Heather sanoo shoppailua julkiseksi paheekseen ja ostelee minulle jatkuvasti vaatteita. Komeron perälle on hautautunut isosiskolta saatuja ihonmyötäisiä mekkoja ja paljastavia puseroita.

Kurkistan kassiin, ja työnnettyäni silkkipaperit sivuun sieltä paljastuu smaragdinvihreää silkkiä. ”Mikä tämä on?”

”Älä näytä noin nyrpeää naamaa. Se on mekko.”

Vedän vaatteen esiin ja kohotan kulmaani. ”Olemattoman pieni mekko.”

”Minimaalinen.” Heather virnistää, ja se on kuin kameran salama. Siskoni on aina ollut kaunis, ja hänen hymynsä on suo-

rastaan häkellyttävän säteilevä. ”Vihreä pukee sinua, kilppari, ja jos et itse pakkaa tuota laukkuusi, niin minä pakkaan.”

Yksi tapani kapinoida punaisia hiuksiani vastaan on se, etten koskaan pukeudu vihreään. Vaatteeni ovat pääasiallisesti neutraalin värisiä, siellä täällä vähän sinistä, joskus keltaista. Lasken kassin keittiön tasolle enkä lupaa mitään.

Meillä on Heatherin kanssa samanlaiset pähkinänruskeat silmät, mutta siihen yhdennäköisyys päättyykin. Heather on häpeämätön leveilijä, minä taas pysyttelen mieluummin näkymättömissä. Hän on perinyt isän pituuden, itsevarmuuden ja kahvinruskeat hiukset, jotka on leikattu tiukaksi polkaksi – taktiikkana on olla oikeussalissa mahdollisimman pelottava. Minun kirjastoon sopiva vaimea ääneni ja punaruskeat kiharat ovat peräisin äidiltä. Heather on kapinallinen, minä kiltti tyttö. Hän on impulsiivinen, minä suunnittelija. Ja toisin kuin minä, hän on täysin estoton.

Sekä hän että isä ovat elvistelijöitä. Luca ja Laviniakin ovat samaa maata. Kun viimeksi näimme perheen kesken, pikkuveli kiskoi paidan päältään esitelläkseen uutta tatuointiaan, jossa on leijona, kilpikonna ja flamingo, kun taas Lavinia jakoi kutsuja Muppetti-teemaiseen burleskiesitykseensä.

Olen aina luullut tulleeni järkevään äitiimme, mutta joulukuussa, avioeropapereiden musteen hädin tuskin kuivuttua, hän muutti maan toiselle laidalle Brittiläiseen Kolumbiaan. Kuulimme lapsena tarinoita siitä, miten äiti oli kahdeksankymmentäluvun lopulla viettänyt kesän keräten ja pakaten kirsikoita Okanaganin laaksossa. Oli ollut vanha volkkarin kleinbus, Cinnamon-niminen kaveri ja niityillä teltailemista. Se versio äidistä vaikutti kaukaiselta kuin iltasadut aina siihen saakka, kunnes hän ilmoitti löytäneensä uudelleen yhteyden Cinnamoniin ja lähtevänsä töihin biodynaamiselle viinitilalle Kelownan kaupunkiin. Kotikissa kotiäitimme asuu nyt yli kolmentuhannen kilometrin päässä ja kaatelee laseihin pinot noiria ja viognieria maistelusalissa, josta näkyy Okanaganjärvelle.

"Suloista, romanttista, pakahduttavaa.
Alicen ja Charlien rakkaustarina on
punottu kesän kultalangat tavalla jonka
vain Carley Fortune taitaa."

-PRETTY LITTLE MEMOIRS

"Jos koskaan on kesäfilis saatu
tallennettua kirjaan, niin nyt!"

-GLAMOUR

*Mitä jos voisit elää uudelleen
nuoruutesi parhaan kesän?*

*Paitsi että tällä kertaa saat pojan,
josta silloin vain haaveilit...*

9 789520 481841

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-8184-1